

Det blir ingen jul i år

- ett julspel med svåra förvecklingar och käckta lösningar

Rollista:

Maria – tonårsflicka
Josef – identisk med poliseleven
Jesus – som baby
Ärkeängeln Gabriel
En annan ängel, Gabriels medhjälpare - identisk med en flicka som säljer kastanjer
Anton – en blind familjpappa
Eva – hans tonårsdotter
Mamman i familjen
Ett butiksbiträde
Två journalister
Pimpen – en skurk
Pimpens elake medhjälpare
En sjuksköterska
En läkarsekreterare
Nubbe – en hemlös tiggare
En polischef
En läkare
En präst
Presentatören – någon som presenterar pjäsen

Första akten

(Presentatören kommer in för att välkomna till föreställningen, men avbryts tre gånger innan allt kan komma igång:

- 1) Tiggaren **Nubbe** kommer in och vill ha pengar av publiken. Han visas ut.*
- 2) **Polischefen** stormar in. Han söker efter Nubbe. Han får veta åte vilket håll Nubbe försvann springer dit.*
- 3) **Journalisterna** dyker upp och vill intervjua presentatören om pjäsen. Denne är smickrad och svarar gärna på frågorna. Kort efter går de ut igen..*

Ridån dras ifrån. Tonårstjejen Eva kommer in, sparkar av sig skorna och lägger sig för att sova i sin säng. Drömsk musik visar att vi är i drömlandet. På scenen syns Maria från Nasaret, hand i hand med Josef, han tar avsked med henne. Gabriel och en ängel-medhjälpare träder in i strålande vita kläder.)

Maria: Uh...

Gabriel: Hell dig, Maria, full av nåd, Herren är med dig

(Maria förbluffad, förskräckt, tar ett steg bakåt)

Gabriel: Jag hälsar dig, Maria, du är full av Guds nåd. Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad din livsfrukt

Maria: Vem är ni? Varför säger ni så? Vad betyder det här?
Ängelman: Min kollega här försöker säga att du är utvald av Gud.
Gabriel: Var inte rädd, Maria. Du ska bli gravid och föda en son och du ska ge honom namnet Jesus. Han skall bli stor och kallas för Guds Son. Och hans rike skall aldrig ta slut.
Maria: Hur ska detta ske? Jag har ju aldrig haft någon man.
Gabriel: Helig Ande skall komma över dig, och Guds kraft skall vila över dig. Därför skall barnet kallas heligt och Guds Son. Ingenting är omöjligt för Gud.
Maria: Skall jag föda Guds Son?
Ängelman: Ja.
Maria: Är ni verkligen änglar?
Ängelman (*till Gabriel*): Hon frågar om vi är änglar. Hur ska vi bevisa det?
Gabriel: Jag vet att du tror på mina ord, Maria.
Maria: Ja, jag tror dig. Jag önskar att det må ske med mig så som ni har sagt.
(*Änglarna bugar och drar sig baklänges ut. Ängelman kommer in igen*)
Ängelman: Du, Maria, känns det okej?
Maria: Ja, jo, tack, lite överväldigande, kanske.
Ängelman: Du fixar det här. Vi kommer att hjälpa dig. Vi är alltid där.
Maria: Tack ...
Ängelman (*går ut men kommer in igen*): Är det verkligen okej med dig? Behöver du något?
Maria: Nej, det är okej.
Ängelman: Ha det nu bra. Kom ihåg: Vi är alltid med dig.
Maria: Tack ...
(*Ängelman går ut för tredje gången men kommer in igen*)
Ängelman: Är du kanske hungrig? Jag har lite rostade kastanjer, vill du smaka?
Gabriel: Kom nu! Vi måste iväg.
Ängelman: Men vi skulle ju hjälpa Maria ...
Gabriel: KOM NU!
(*Ängelman skynder ut. Sen försvinner Maria också. Från andra sidan kommer den blinde pappan in och stöter till den sovande Eva i sängen med sin käpp så att hon vaknar*)
Pappan (*med en fin päls över armen*): Är du där Eva? Vakna! Vi ska upp till mammas rum.
Eva: Vad är det nu, vad vill du, låt mig få sova.
Pappan: Eva, mamma fyller år. Vi ska ge henne en fin present. Titta här. I år kommer hon att bli nöjd. (*Eva tittar på prislappen*)
Eva: Pappa, den pälsen har ju kostat 250.000 kronor. En kvarts miljon!
Pappan: Ja, än sen? Du! Låt prislappen vara. Mamma ska se den.
Eva: Pappa, kom igen! Du kan väl inte ge mamma en päls värd en kvarts miljon. Vad är det lönt för?
Pappan: Eva, om jag vill visa mamma min kärlek, så gör jag det precis som jag vill. Hon är trots allt min ... fru.
Eva: Du och mamma pratar ju knappt med varandra längre ...
(*Mamma kommer in i fina nattkläder. Till hälften sminkad*)
Mamma: Hej ...
Pappan: Gratis på dagen, älskling. Här har du din present.
(*Mamma tar den ifrån honom och beundrar den ett tag*)
Pappan: Älskling, säg att du älskar mig och att vi ska vara tillsammans för alltid.
Mamma: Jag vet inte vad jag ska säga
Eva: Mamma, vet du om att pälsen kostar en kvarts miljon !!!!
Pappan (*slår med käppen i marken*): Eva! Lägg dig inte i detta!
Eva: Och hur blir det med JULEN?

Pappan: Vad menar du – julen...?

Eva: Hallå - det är jul om en vecka! Vi har inte köpt julgran och vi har inte satt upp julpynt. Får vi råd med presenter?

(Mamman lägger armen om Eva och tar henne till en soffa)

Mamman: Lilla Eva ... det är så här: Pappa och jag har bestämt att vi tar det lugnt i jul i år.

Eva *(knuffar ifrån sig mamman)*: VA? Jag vill ha julafton som vi brukar! Är vi ingen familj längre? Vad håller ni på med?

Pappan: Man kan faktiskt ha kul utan all det där barnsliga tramset ... Och det kostar..

Eva: Näää! Vad är det här? En päls till mamma för en kvarts miljon och ingen julafton ...

Pappan: Eva, är du inte snart för stor för sånt ...

Eva *(förtvivlad)*: Men pappa, julen är ju en familjeregj ... det är ju mycket mer.

Pappan: Ja ja ja, Jesusbarnet och Gud och allt det där. Eva, du vet att jag inte tror på Gud. Och jag är trött på att fira något som vi inte tror på.... år efter år efter år efter år....

Eva: Men mamma! Vi är ju katoliker

Mamman: Ja, vi är katoliker, men ... hur ska jag säga --- nångång blir man vuxen, förstår du. Man behöver ju liksom inte alltid ...

Eva: ALLA firar jul. Det är ju sjukt om vi inte ska göra det.

Pappan: Vi kan gå på bio, vi kan äta en god middag. Och du kan låna mammas päls.

Eva *(skakar på huvudet)*: ... det är ju helt galet

(Kastanjtjejen går runt blandt publiken)

Kastanjtjejen: KASTANJER. ROSTADE KASTANJER. HÄRLIGA JULSNACKS...

Pappan: Vad är det för en dåre som ropar därute?

Eva *(ropar)*: Pappa, NI KAN INTE GÖRA SÅ MOT MIG.. Jag vill ha julafton som vanligt!

Kastanjtjejen: KASTANJER. ROSTADE KASTANJER. FINA KASTANJER. ...

(Kastanjtjejen knackar på dörren. Mamman går och öppnar. Kastanjtjejen bugar)

Kastanjtjejen *(med STORT leende)*: God jul i stugan. Varma rostade kastanjer till salu.

Mamman: Anton! Har vi beställt varma rostade kastanjer?

Pappan: Jag vet inte vad det är frågan om.

(Kastanjtjejen går utan vidare in och ställer sig mitt i rummet – "TADA")

Kastanjtjejen: God jul önskas. Och **Guds välsignelse** över alla som bor här.

Pappan: "Guds välsignelse?" Vad är det här för jippo? Vem är du?

Kastanjtjejen: Jag..... är..... KASTANJTJEJEN. Oj, sicken vacker päls. Ni måste vara rika. Då kan ni säkert också köpa en påse kastanjer.

Mamman: Tack, jag tror inte vi är intresserade, var snäll och gå ut igen.

Kastanjtjejen: Visst, men säg mig.... **Tror ni på Gud?**

Mamman: Om vi tror på Gud? Vad är detta... gå in i folks hem och fråga om de tror på Gud! Skulle du vilja gå nu, tack!

Pappan: HA! Det var verkligen länge sedan någon ställde en sån fråga till mig. Du ska få svar, min gode vän. NEJ - jag tror verkligen inte på Gud. Och jag vill inte låta någon tvinga mig att tro på honom heller.

Kastanjtjejen: OH! Vad tror du då på - om jag får fråga?

Pappan: Jag tror på det man kan SE förstår du.

Kastanjtjejen: Du kan väl inte se något. Du är ju blind.

(ett ögonblicks obehaglig tystnad)

Mamman: Hörru. Det där var ofint, verkligen oförskämt. Ja, min man är blind. Vilken fräckhet.

Pappan: Låt henne, älskling. Jag ska tillrättvisa henne. Nu, min gode vän ska jag ställa dig en fråga som **du** inte kan svara på.

Kastanjtjejen: Kör till

Pappan: Om nu Gud verkligen finns och är så "allsmäktig" och "god" som kyrkan säger **hur kan det då finnas så mycket ont i världen?** Kan du svara på det? Nej, det kan du inte!

Antingen är Gud inte god eller också finns han inte. Där ser du.

Kastanjtjejen: Hur kan det finnas så mycket **gott** i världen?

Pappan: Hur så? Vad då gott?

Kastanjtjejen: Rostade, varma kastanjer! De är jättegoda. Rostade kastanjer bevisar att Gud finns!

Mamman (*tyst och förbluffad först, sen säger hon*): ... Nej

(*Kastanjtjejen tar upp en kastanj och mumsar på den*)

Kastanjtjejen (*med stort leende*): Jo.

Mamman: Du är ju inte klok. Ut! Nu räcker det --- låt oss få vara i fred ...

(*Mamman knuffar ut kastanjtjejen, som går vidare bland publiken och ut*)

Kastanjgubben: KASTANJER. ROSTADE KASTANJER. BÄSTA KASTANJER I STAN.

Pappan: Ha! Det där var nästan roligt. Vilken osannolik typ. Vilken otrolig idiot.

Eva: Vad ni är PINSAMMA. Det är ni som är idioter som vill att vi inte ska fira jul i år.

Pappan: Börjar du nu igen? Fattar du inget? Eva, vi har gett dig allt. Så otacksam du är.

Mamman: Du är en krävande barnunge, det är du. Du förstör min födelsedag.

Eva (*nästan gråtande*): Ni är helt otroliga. Kan slänga bort pengar så här och så har vi inte råd med jul....

Mamma: Skaffa du pengar själv till julen då! Så ska du se hur svårt det är att få råd med allt!

Eva (*tar pälsen*): Jag ska visa er!

Pappan: Vad ska du visa oss?

Eva (*rusar mot dörren med pälsen*): Jag ska visa hur vi får råd med julen!

Mamma: Eva! Vart ska du? Vad gör du med min päls? Ge mig den. EVA!!

(*Eva springer bort med pälsen. Föräldrarna är chockade. Ridå*).

(*Innan andra akten börjar, kommer journalisterna in framför scenen. De ger sig på tillfälliga personer i publiken*):

- Tror folk fortfarande på Gud? Varför?- Kan man inte spara pengar till något nyttigare om man avskaffar julen?- Varför måste föräldrar alltid bestämma i familjen?

Presentatören upptäcker dem och får dem vänligt, men bestämt, att lämna salen)

Andra akten

(*Eva går runt i en kläddaffär och tittar på kläder, med mammans päls på sig. Maria – tydligen höggravid och nu en normal flicka i vår egen tid, går också runt. Hon har en blus i handen. De stöter på varandra*)

Maria (*till Eva*): Förlåt.

Eva: Okej, ingen fara.

Biträdet (*till Eva*): Kan jag hjälpa dig?

Eva: Jag tror hon var före

Biträdet (*till Maria*): Kan jag hjälpa dig?

Maria (*till Eva*): Du var faktiskt före.

Eva: (*till Maria*) Nej, du var före.

Biträdet: Kan ni bestämma er, jag har inte hela dagen på mig.

Maria: Jag tror jag vill prova den här, var är provrummet?

Biträdet: Där (*Maria går dit in. Telefonen ringer. Biträdet tar den och vänder ryggen åt publiken. Hon håller handen för andra örat så att hon bättre kan höra telefonen*)

Biträdet: Vad säger du? Polisen? Jaså, det finns tjuvar i området. Nej, de har inte varit här i butiken.

(*Nubbe kommer in, men biträdet ser honom inte*)

Nubbe (*till Eva*): Ursäkta, jag behöver bara lite pengar till julen ...

Biträdet (*i telefonen*): Ja, visst ska vi kontakta er om något händer...

Eva: Det är okej, jag har lite mynt Vänta (*tar av sig pälsen, med ryggen mot Nubbe som snor pälsen och springer bort*)

Eva: Hallå! Stop, du där (*Eva rusar efter honom, men han är borta. Maria kommer fram*)

Eva: Min mammas päls!!! SHIT!

Maria: Vad händer?...

Eva: (*sjunker ihop i en stol*) Min mammas päls, värd en kvarts miljon.

Maria: Ursäkta, vad sa du? Var det din mammas päls?

Eva: Ja... och jag vilja faktisk sälja den ...

Maria: Ville du sälja din mammas päls?

Eva: SHIT – mina föräldrar kommer att döda mig! Jag kan inte gå hem igen.

Maria: Har du rymt hemifrån? (*Eva är tyst*)

Maria (*tar hennes hand*): Du ... jag tror du har rymt hemifrån. Om du vill kan du hänga med mig, så kan vi prata om det.

Eva: Jag vet inte, tack...

Biträdet: Jag tror jag ska ringa polisen nu med en gång.

(*polischefen och poliseleven Josef stormar in i butiken med dragna vapen*)

Polischefen: VAR ÅR TJUVEN?

Biträdet: Det var snabbt måste jag säga.

Maria (*till poliseleven*): Josef ...

Poliseleven: Maria ...

(*Polischefen småsnackar ivrigt med biträdet, som pekar vilket håll Nubbe flydde, Josef tar Marias hand, de ser på varandra*)

Eva (*till Maria*): Ä det din – typ – pojkvän?

Maria: Ja – typ.

Polischefen: Hörru, Josef, det där har vi inte tid med nu. Vi måste vidare (*de stormar ut*)..

Eva: (*sträcker fram handen till Maria*) Du heter alltså Maria. Jag heter Eva.

Maria: (*tar hennes hand*). Kom, vi går hem till mig.

Eva: Okej... det är schysst av dig.

Maria (*tar tag i stolen*): Aj (*man ser att hon plötsligt känner stark smärta*)

Eva: Allt det bra med dig? Behöver du något?

Maria: AJ ...

(*Gabriel och Ängelmedhjälparen kommer in – i vanliga kläder*):

Ängelmedhjälparen (*till Maria*): Ursäkta, det där ser allvarligt ut...

Maria: Jag tror jag måste åka in --- kan ni ringa en ambulans.

Ängelmedhjälparen: Och jag tror att du är en flicka som ska föda barn. Och jag tror också att jag och min kompis här kör dig direkt till sjukhuset.

Maria: Aj. Jag tror jag behöver ligga ner.

Ängelmedhjälparen: Nix, du behöver hoppa in i en bil och komma iväg – eller hur kompis? (*han ser på Gabriel som nickar. Maria följer med dem ut*).

Eva: Vänta, jag hänger med (*springer efter dem*).

(*Biträdet ser chockad ut*)

Biträdet: Usch, vad jobbigt... en rånare i butikenoch så en kvinna som ska föda ...usch.

(Hon tar några piller som hon sköljer ned med en flaska starksprit. Ridå. Medan ridån är före kommer **journalisterna** in igen. De börjar fråga enskilda i publiken om...

- knarksituationen i vår stad – vad kan man göra?
- Snatteri och stöld – har du någonsin snattat i en klädaffär?
- Tiggare – ska man hjälpa dem? Hur?

Presentatören visar dem ut igen, tydligt irriterad. Ridån dras ifrån igen. Vi är tillbaka i Evas hem. Pappan Anton står ensam på golvet och talar i en mobiltelefon)

Pappan: Vad säger du? ”Det finns ingen jul.” ? NEJ – så heter boken inte. Den bok som jag har beställt heter ”Det finns ingen GUD”. Kan ni slå in den som julklapp --- ja, till min dotter. Säger vi så. Tack och hej.

(Pimpen och hans Medhjälpare kommer tysta in från höger. Medhjälparen bär grovaverktyg i handen. Pappan märker det inte. De listar runt och ställer sig på varje sida om honom och gör olika grimaser medan pappan säger det följande:)

Pappan *(till publiken)*: Att min dotter kan vara så omogen.... Hon vet inte hur svårt vi har det, min fru och jag.... Bara springa bort med pälsen! ... Vad ska inte folk tänka? ... Och alla de pengar den har kostat!

Pimpen: Två hundra femtio tusen stålar.

Medhjälparen: Precis två hundra femtio tusen kronor.

Pappan *(förskräckt)*: Vem där? Är det du, Pimpen som har smugit dig in?

Pimpen: Smugit och smugit, jag trodde jag var välkommen här.

Pappan: Jag kan inte betala tillbaka nu under jultiden. Du måste förstå att det är lite jobbigt.

Pimpen: Beklagar min vän. 22 december var avtalat. Du kan ju alltid lita på mig, då vill jag också kunna lita på dig. 22 december sa vi. Annars får vi tvinga dig

Pappan: Snälla Pimpen, jag behöver bara en månad till, så ...

Medhjälparen *(lyftar fram ett stort verktyg)*: Ska jag sätta igång med operationen?

Pimpen: *(till Medhjälparen:)* Vänta. *(till Pappan:)* Du får en chans: JULAFTON. Senast på julafton vill jag ha pengarna. Annars ska vi se till att du mister din lilla hörsel också. Vi kan sånt.

Pappan: Snälla Pimpen, jag är ju blind, ni kan väl inte förstöra mina öron också...

Medhjälparen: Jag kan. Jag vet hur man fixar dig så att du inte kan höra längre. Det är lätt. Då blir allt mörkt och tyst omkring dig. Väldigt mörkt och tyst. Hehe.

Pappan: Men ...

Medhjälparen: Normally I fix this for money, but you, my friend, I'll fix for nothing. HAHAHA.

Pimpen: Då säger vi så, Ante lille. senast julafton. Varenda krona. Annars ...

Pappan: Hur ska jag göra ... ?

Pimpen: Käre vän, ni är väl katoliker? Tänk positivt. Be till Gud, så blir allt bra. God jul!

(Pimpen och medhjälparen går ut, skrattande, ger varandra high five på vägen e.likn.)

Pappan *(förtvivlad)*: Be til Gud? Be till Gud? BE TILL GUD? Den blodsugare HÅNAR mig! *(Mamman kommer in från andra sidan)*

Mamman: Där är du – är det bra med dig?

Pappan. Ja.... Nej... älskling ... vad ska vi göra?

Mamman: Jag har redan ringt polisen och sagt att Eva är borta, hoppas de kan hitta henne och min päls.

Pappan: Älskling... presenten jag ville göra dig glad igen ...

(Mamman tiger, vänder sig bort)

Pappan: Älskling, jag pratar om OSS TVÅ.Vi kan väl reda ut våra problem ?

Mamman: Det är för sent, Anton.

Pappan: Vad menar du?

Mamman: Det är så här att... hur ska jag säga. Jag har fått känslor för en annan man.

(Pappan resar sig, upprörd, men säger inget. Går runt)

Mamman: Anton, jag ville inte säga något om detta förrän efter jul... för Evas skull ...

Pappan: Jag visste det.

Mamman: Anton, jag klarar inte det här. Farväl.

(Mamman går ut)

Pappan *(faller på knä och ber)*: **Gode Gud – hjälp mig!!!!!!!**

(Den drömske musiken från bebådelsescenen i början återvänder. Gabriel kommer tyst in från sidan, klädd som ängel igen. Han står på två meters avstånd och sträcker ut en hand mot pappan)

Pappan: Aj, aj. Mitt hjärta – det gör så ont. Aj

(han sjunker lite ner, lägger handen på hjärtat)

Pappan: Vad är nu detta? Får jag nu också hjärtinfarkt? Jag måste snabbt til sjukhuset. Måste ringa en ambulans *(tar fram mobiltelefonen, men sjunker omkull. Gabriels medhjälpare kommer in, också klädd som ängel igen. De tar pappan under armarna och leder bort honom. Ridå)*

Tredje akten

(Vi är i ett sjukhus. En läkare står och studerar en röntgenbild. En sjuksköterska är sysselsatt med något annat i närheten)

Läkaren: Alltså, det ju så fantastiskt att man nästan börjar tro på Gud! HA!

Sjuksköterskan: Tro på Gud? Hur så?

Läkaren: Den här blinde mannen som vi opererade för hjärtinfarkt i natt, han kunde SE när han vaknade upp ur narkosen! Sånt händer bara inte.

Sjuksköterskan: Var patienten verkligen blind innan operationen?

Läkaren: Hr. Anton var totalt blind på båda ögon och har varit det i över tjugo år. Tidningarna kommer att skriva om det.

Sjuksköterskan: Och vad skriver vi i journalen? ”Ett mirakel från Gud?”

Läkaren: Nej nej, skriv: ”Spontan läkning – vetenskapligt oförklarligt”.

Sjuksköterskan: Okej ... inga religiösa uttryck

Läkaren: Nej, nej, uh, aldrig i livet.

(läkarsekreteraren kommer in, en påse kastanjer i handen)

Läkarsekreteraren: Ursäkta, kan jag få gå hem lite tidigare? Det finns inga patienter kvar, alla är borta.

Läkaren: Men Hr. Anton?

Sjuksköterskan: Hr. Anton mådde väldigt bra, han har åkt hem också. Och den unga flickan som födde barn här i natt har också åkt iväg.

Läkaren: Va? Patienterna kan väl inte bara utskriva sig själva, vad är det för fasoner?

Sjuksköterskan: Det är julafton. Ingen vill ligga här.

Läkaren *(till läkarsekretaren)*: Vad står du och smaskar på?

Läkarsekreteraren: Rostade kastanjer.

Sjuksköterskan: Rostade kastanjer? Hur får man tag på dem så här dags? *(hon tar några)*

Läkarsekreteraren: Ja, det var en konstig tjej, som kom förbi här precis innan och sålde dom. De är väldigt goda, mmmm. Himmelskt goda.

Sjuksköterskan: Inga religiösa uttryck, du känner doktors regler *(småler)*.

Läkaren: Inga religiösa ... ?

Sjuksköterskan: ”Himmelska kastanjer” säger man inte. Det heter ”vetenskapligt oförklarligt goda kastanjer.”

Läkaren: Sånt trams. Ni driver ju med mig. Då så, iväg med er, ni är lediga. God jul.

Läkarsekreteraren: God vad?

Läkaren: Jul.

Läkarsekreteraren: "Jul." Är det inte en religiös högtid, egentligen? Får man säga så?

Läkaren: God ledighet då.

Sjuksköterskan och läkarsekreteraren: God JUL, doktorn. *(De går ut. Ridån. Medan ridån är före kommer journalisterna in igen och ställer nya frågor till publiken:*

- Hur bra fungerar sjukvården i Sverige egentligen?- Finns det verkliga mirakel?- Kan man jobba inom vården om man tror på Gud?

Presentatören blir riktigt arg och knuffar ut dem på ett bryskt sätt. Ridån dras ifrån. Vid en taxihållplats sitter Anton i utekläder och väntar på bussen. Från andra sidan kommer Eva och Maria gående, också i utekläder, med en barnvagn. De ska också till taxihållplatsen)

Eva: Jag tycker du var helt fantastisk. Detta är det största jag varit med om.

Maria: Tack... och tack för att du var med.

Eva: Är du säker på att du inte vill hem till din familj?

Maria: Som jag sa igår: Jag är faktiskt också på rymmen – precis som du. Mina föräldrar ville pressa mig att göra abort – då stack jag iväg. *(Ser allvarligt på Eva)* De ville inte acceptera att jag var gravid med en invandrare...

Eva: Va ... är det sant? Abort? Var det därför?

Maria: Ja, men nu bor jag i ett källarrum hos en tant från kyrkan. Och du, du kan få bo hos mig så länge du vill. Då är vi två tjejer där. Det skulle vara fint.

Eva: Du är jättesnäll. Jag kan hjälpa dig med den lille. *(De närmar sig hållplatsen, där pappan sitter. Eva är djupt chockad när hon upptäcker sin pappa och att han kan se, men hon försöker inte låtsas om det).*

Pappan: God julafton, tjejer – ska ni också ha en taxi?

Maria: Hej, ja, vi åker hem med min lille "julklapp" här ...

Eva: Hej, eh ... *(går förfärad ett par steg bakåt, tittar bort en stund. Pappan tittar ner i vagnen)*

Pappan: Ja, det är roligt med små barn --- tills de blir tonåringar! Då börjar de bli jobbiga.

Eva *(skakad)* : Förlåt men kan du se mig ...

Maria: Vad är det med dig, mår du inte bra?

Pappan: Sitt ner här, du ser ju alldeles chockad ut. Du, jag tycker jag känner igen din röst, känner vi varandra?

Eva: ... Jag tror inte att du känner mig, nej ...

Pappan: Vet ni, jag känner inte igen NÅGON. Vet ni varför? Jag opererades för hjärtinfarkt i natt, och så vaknar jag upp och kan SE. Jag var fullständigt blind innan. Jag är överlycklig. Det är så härligt så att det är inte klokt.

Maria: Har du varit blind tills igår? Och plötsligt kan du se – jamen, det är ju fantastiskt!

Pappan: Vet ni, Jag har en dotter, ni måste vara ungefär hennes ålder. Hon har stuckit hemifrån. Och så har jag en hustru om jag nu har det Ja, hon vill lämna mig.

Maria. Okej --- det låter jobbigt.... Så var ska du fira julafton nu?

Pappan: Det vet jag inte.

Maria: Kom med hem till mig, så firar vi tre tillsammans. Vi har ju mycket att fira, verkar det som!.

Pappan: Varför inte – kul – jag följer gärna med.

Eva: Maria, du ska nog inte ...

Maria: Vad?

Eva: Det är liksom något, du bör veta ...

Maria: Du, nu kommer en taxi, hjälper du mig med barnvagnen? (*ridå. Medan ridån är före träder polischefen och poliseleven Josef in framför scenen.*)

Polischefen (*till publiken*): Det var nån här som ringde polisen – vem var det? (*Publiken svarar nog inte, så de fortsätter utfråga dem ett par gånger. Tills sist träder presentatören fram*)

Presentatören: Det var så att vi hade besvär med ett par journalister. Men de har gått igen.

Polischefen: Ursäkta, vi har verkligen inte tid med sådana saker. Vi letar efter en hemlös tjuv som har stulit en päls till en kvarts miljon.

(*Poliseleven tar fram sin mobiltelefon och lyssnar i den*)

Poliseleven: Okej, tack Maria, jag kommer....

Polischefen: Jag har sagt dig tusen gånger att din flickvän inte ska ringa till dig. STÄNG AV MOBILEN NÄR DU ÄR I TJÄNST.

Poliseleven: Men hon berättade ...

Polischefen: Det spelar väl ingen roll vad hon sa. Vi har nog att göra. En tjuv - en stulen päls och en 17-årig tjej som har försvunnit.

Poliseleven (*blir arg, går väldigt nära chefen*): Lyssna för en gång skull, chef. Tjuven – pälsen – flickan Eva – de är ALLA hemma hos min flickvän Maria. Därför ringde hon ju!!!

Polisen: Varför sa du inte det från början? Låt oss komma iväg!

Polismedhjälparen: Och mobilen . ska jag stänga av den?

Polischefen (*stannar upp*): Naturligtvis ---- INTE. Det fattar du väl!

(*De springer ut. Ridån dras ifrån. I en skum lokal sitter pappan, Eva, Nubbe - med pälsen på - barnvagnen i bakgrunden, Maria kommer in*)

Nubbe: Det var längesen jag blev bjuden på julafton, minsann.

Maria: Eh ... vill du ha en kaka? (*räcker honom en skål*)

Pappan: Det var en fin päls den där, var har du köpt den?

Nubbe: Vi kan väl säga att det är en --- julklapp som jag fick av min mamma ...(*skrattar*)

Pappan: Du är hemlös, men på gott humör. Det gillar jag. På julafton ska alla vara glada! Så ska det vara!

Eva (*reser sig, djupt skakad*): Ursäkta, jag måste gå ut ett ögonblick (*går till sidan, synlig. Maria kommer efter henne, pappan och Nubbe småpratar trevligt tillsammans i bakgrunden*).

Eva (*till Maria*): Jag klarar inte det här. Det där är min pappa. Och din kompis där är han som snodde min mammas päls.

Maria: Jag har förstått det.

Eva: Vad ska jag göra, min pappa vet inte att det är jag.

Maria: Säg som det är.

Eva: Gå in, så kommer jag om en stund ... (*Maria går in, tar fram en stor spritflaska*).

Maria: Jag tror det blir en liten överraskning nu.

Nubbe: Vad då? Får vi julklappar?

Maria: Ja, Nubbe, här en din julklapp från Eva här. Och din julklapp till Eva är den där! (*hon rycker pälsen ifrån honom och ger honom flaskan*)

Nubbe: Nej!

Maria: Vad vill du helst ha? Flaskan eller pälsen?

Nubbe: Okej, flaskan (*Eva kommer in, får pälsen av Maria*)

Eva (*går fram ett par steg med pälsen, ser på pappan*): ... **Pappa?**

(*Pappan reser sig, förbluffad och allvarlig, står stilla en stund, så går han försiktigt fram mot sin dotter*)

Pappan: Eva... lilla Eva ...är det verkligen du?

Eva: Jag är så glad pappa, att du kan se igen, det är helt fantastiskt ...

Pappan: Är det verkligen du? Får se dig, så fin du är, jag trodde aldrig jag skulle få se med egna ögon hur du ser ut. Lilla, lilla Eva...

Nubbe: Det var som tusan! Vi måste skåla på det här! (*super*)

(*Polischefen kommer in med polismedhjälparen*)

Polischefen: Så där är du, din bov!

Maria: Josef! (*de kramar om varandra*)

Eva: Pappa, jag älskar dig (*kramar sin pappa*).

(*Nubbe ser på dem som kramas och faller sedan polischefen kring halsen och sjunger:*)

Nubbe: Nu tändes tusen juleljus på jordens mööörka rund.

Polischefen: Släpp mig, galna människa! Vad är det som pågår här?

Maria: Det är julafton, tror jag. En riktig bra sådan!

Polischefen (*ser pälsen*) Hör är det inte den där pälsen som var stulen?

Nubbe: Det där är MIN päls.

Eva: Nej, det är faktiskt MIN.

Polischefen: Hör, vem tillhör den pälsen egentligen?

(*Pimpen och hans medhjälpare kommer in*)

Pimpen: Den där pälsen tillhör MIG

Maria: Vem är du?

Pimpen: God kväll i stugan, allesammans. Mitt namn är Pimpen. Han där har en skuld till mig på en kvarts miljon. I kväll är det hans sista avbetalningsdag. Jag antar att jag får ta pälsen här istället.

Eva: Vem är han, pappa? Är det sant att du har lånat alla pengarna till mammas päls?

(*pappan nickar skamsset och ser ned i golvet*).

Polischefen: Om det förhåller sig så, då får väl den här Hr. Pimpen ta pälsen.

Pimpen (*tar pälsen*): Tack, konstabeln. Så bra att polisen är här.

Medhjälparen (*går fram till pappan*): Hörru, din fuskare, du är ju inte blind! Du har lurat oss hela tiden att tycka synd om dig.

Pappan: Nej, det är så att ...

Pimpen: Vad han är smart, han har spelat blind! Vilken bedragere. Farväl, allihop, nu går vi.

(*på vägen ut stöter han på mamman*)

Mamman: Johnny --- vad gör du här?

Eva: Mamma – hur har du hittat hit?

Mamman: Polisen ringde att ni var här. Men ... Johnny, vi skulle ju inte...vad gör du med den päls jag fick av Anton?

Pimpen: Vilket obehagligt sammanträffande. Hörru, lilla gumman, det är slut mellan oss, jag är inte ihop med dig längre, jag är trött på din tokiga familj, FARVÄL (*han och medhjälparen går ut*).

Eva (*chockad*): Mamma, har du varit ihop med den där ... gangstern?

Pappan: Älskling, är det verkligen du ... (*närmar sig henne försiktigt. Mamman svimmar.*)

Ridå. *Journalisterna kommer in och ställer frågor till publiken igen:)*

- Blir et alltid bråk på julafton i er familj?- Vad kan man göra för hemlösa på julafton?- Vad tycker ni ska hända med de olika personerna i nästa akt?

Presentatören blir ursinnig, tar kuddar och kastar efter journalisterna. Det blir slagsmål med kuddar som flyger över huvudena på publiken. Presentatören lyckas fördriva de påträngande journalisterna till slut).

Fjärde akten

(Vi är fortfarande hemma hos Maria. I Soffhörnan sitter Maria – ev. med Jesusbarnet – och de två journalisterna är där.)

Journalist 1: Den här historien är ju helt fantastisk. Hur känns det nu?

Maria: Det är okej, jag är nöjd.

Journalist 2: Vilka är dina drömmar för framtiden?

Maria: Jag vet inte om jag ska säga det.

Journalist 1: Har du en pojkvän?

(Maria blir tankfull, reser sig och sjunger en strof ur en vacker romantisk sång. Sen klappar journalisterna och antagligen publiken. Ute i sidan fortsätter någon att klappa när alla har slutat: Nubbe. Sen kommer han in.)

Nubbe: Ser man på, besöööök. Får jag bjuda gästerna på lite Whisky? Det verkar deppigt här. *(Journalisterna reser sig och hälsar artigt)*.

Maria: Okej, så trevligt att ni var här. Nu får jag ber er gå, jag ska ha besök av en präst.

Journalist 1: Aha, ska det bli barndop redan?

Maria: Tack och hej

Journalist 2: Vad heter din pojkvän? Saknar du honom?

Nubbe: *(Ser hotfull ut)* Marias pojkvän heter Josef och jag heter Nubbe. Hej då.

(Nubbe hjälper Maria knuffa ut gästerna. Sedan knuffar hon också ut honom. Ridån..Läkaren kommer fram inför ridån).

Läkaren: Vilken röra i de där människornas liv. Tonårsmamma, stöld, otrohet, familjeproblem. Varför kan folk inte bara leva på ett sunt och förnuftigt sätt? Det är vi människor som det är fel på här i världen. Utan oss skulle allting vara mycket bättre. Det är därför som jag alltid har gillat vetenskapen, där vet man vad man har. Människor är jobbiga och skadar varandra hela tiden. Nej, om bara alla ville ägna sig åt vetenskap och inte ta sina känslor så allvarligt, då skulle allt bli mycket lättare... *(går bort, nöjd med sig själv. Nu kommer Gabiel och Ängelmedhjälparen (med en käpp) klädda som änglar igen upp genom publiken och ställer sig framför scenen. Ridån dras ifrån. På scenen står i mitten mamman ensam, till ena sidan står pappan med Eva och på andra sidan står Pimpen med hennes päls över armen och polischefen vid sin sida. De två änglarna ställer sig framför de tre)*

Pimpen: Vad är det här för djävulskap?

(Ängelmedhjälparen går hotfullt fram till honom med käppen)

Ängelmedhjälparen: TYST

Gabriel: Jag är ärkeängeln Gabriel. Jag har kommit för att ställa er några frågor.

(alla är tysta, ser mycket uppmärksam på Gabriel)

Mamman: Om du verkligen är en ängel, så vet jag vad du vill fråga mig.

Gabriel: Varför bedrog du din man?

Mamman: Jag Jag har varit så dum och egoistisk. Anton, jag älskar dig, kan du förlåta mig?

Anton: Jag förlåter dig, jag kan inte bli arg på dig. Jag är så lycklig att du står här framför mig.

Ängelmedhjälparen: Vi har också en fråga till dig, Anton, och den vill jag ställa.

Pappan: Kör till.

Ängelmedhjälparen: **Varför finns det så mycket gott i världen?**

Pappan: Den där frågan känner jag igen.

Ängelmedhjälparen: Ja, men nu vill jag ha ett bra svar!

Pappan: Jag har en fru och en dotter som älskar mig. Jag lever och är frisk. Jag har fått tillbaka min syn. Det finns mycket gott i livet, ja.

Ängelmedhjälparen: Har du givit dig själv allt detta, Anton?

Pappan: Nej, det kan jag inte säga – det är alltihop en gåva.

Gabriel: Vem vill du tacka för allt det goda du har?

Eva: Tacka Gud, pappa.

Pappan: Jag inser att jag... måste tacka... **Gud.**

Mamman: Anton, jag älskar dig.

Eva: Mamma. Pappa.

(familjen förenas i en jättekram)

Pimpen (*applåderar*): Snyft-snyft, det är ju så gulligt att man kan gråta ihjäl sig!

Gabriel: TYST DIN DJÄVUL. VAR GLAD ATT DU ÄNNU FÅR LEVA!

Pimpen: Ojoj, och vad var det för hysteriska toner...?

Medhjälparen: Du ska akta dig. Som du har bedragit och lurats hela tiden!

Pimpen: Nä, nu räcker det! Jag har inte gjort något som helst kriminellt!

Polischefen: Det är sant. Pimpen har inte gjort något kriminellt.

Gabriel: Där står du, din hund, ditt motbudande kräk, och gömmer dig hos en polis! Så du har inte gjort något fel? Du har inte utpressat Anton här eller förförd hans hustru?

Pimpen: Låt mig vara! Sånt trams! De är vuxna båda två och vet vad de gör. Den ena har jag lånat pengar, den andra har jag, naja, hon älskade mig mer än sin man, vad är det för fel på det? Det är inte förbjudet enligt lagen!

Gabriel: *(Går hotfullt fram mot Pimpen)* Svin, lögnare! Hur kan du tala om lag? Du visste väl hur svårt de hade i sitt förhållande. Du inbillade Anton att han kunde köpa tillbaka hennes kärlek. Du lånade honom pengar till skyhöga räntor. Du hotade förstöra hans hörsel.

Samtidigt flörtade du med hans fru – bara för att du tyckte det var roligt! Din orm! Hur kan du tro att du kunde slippa ifrån detta! Tror du inte att vi känner till resten av dina gudlösa handlingar? Din knarkhandel, alla som du utnyttlad? Din vedervärdiga, usla ---- pimp!

Pimpen (*lugnt och arrogant*): Jag tar inte emot kritik av en – ande! *(spottar Gabriel i ansiktet)*

Gabriel (*far fram mot honom*): SÅ DET GÖR DU INTE? Men dina dagar är räknade. Det saknas inte mycket förrän det är slut med dig. Det mörkaste helvete väntar på dig med sina lågor. Då ska du få ångra dit högmod för alltid!

Ängelmedhjälparen: Ehum ... chefen?

Gabriel: Vad vill du?

Ängelmedhjälparen: Det är jul. Vi ska vara snälla. Får jag ta hand om honom?

Gabriel: Han är din, jag vill inte se honom en minut till.

Pimpen: Vad ska hända nu?

Ängelmedhjälparen: Som sagt, det är jul. Du ska få en ny chans. Gå i frid.

Pimpen: Va? Får jag bara gå?

Ängelmedhjälparen: Javisst, hej då.

Pimpen: Peeeeerfekt ... och ...eh?

Ängelmedhjälparen: Du menar pälsen?

Pimpen: Ja om det inte är för mycket ...

Ängelmedhjälparen: Var så god, du kan behålla den, här har du en säck att ha den i (*stoppar pälsen ned i en säck. Lyckas – utan att Pimpen eller publiken märker det – ge honom en annan säck i stället*).

Pimpen (*går till publiken*): Jamen, då ha det så bra, höll jag på att säga, haha ...

Ängelmedhjälparen: En sekund bara.

Pimpen: Vad nu?

(medhjälparen håller handen över säcken ett ögonblick i tystnad. Sen går Pimpen några steg längre bort, han ser i säcken och tar upp några små runda saker).

Pimpen: VA? Vad är detta? Vi la ju precis i pälsen? Jag så det ju själv. Vad är detta?

HALLO! *(Ängelmedhjälparen kommer till honom)*

Pimpen: Vad är detta? Jag såg ju hur du la i pälsen här i säcken?

(Ängelmedhjälparen tar fram ett par klumpar, smakar på dem)

Ängelmedhjälparen: Kastanjer, härliga rostade kastanjer. Perfekt till jul.

Pimpen *(vred, kastar säcken ifrån sig)*: AAARRRGH ! Han går bort. Ängelmedhjälparen drar på axeln och går tillbaka till scenen. Ridå. När ridån dras ifrån igen är vi i stallet i Betlehem. Maria och Josef med Jesusbarnet sitter där. Alla andra – även Pimpen - står på knä i en halvcirkel kring den heliga familjen. Bröllopsmusik sätter igång.. En präst kommer in, Maria och Josef ställer sig framför honom).

Prästen: Maria, tar du Josef till din make, han som står här?

Maria: Ja.

Prästen: Josef, tar du Maria till din maka, hon som står här?

Josef: Ja.

Prästen: Så förklarar jag er att vara äkta makar och leva lyckliga i alla era dagar.

Maria och Josef: Amen

Alla *(klappar, hurrar)* HURRA! *(kastar ris. Alla ställer sig på rad framför scenen för applåd. Glad julmusik. När publiken applåderad tackar presentatören publiken och skådespelarna delar ut pepparkakor till alla)*

SLUT

